

Social- og Integrationsministeriet
Jura og International
J.nr. 2011-7858
Kmp/ejb

1. marts 2012

Høringsnotat

om

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (Inddragelse af faglige og økonomiske hensyn, fastsættelse af serviceniveauer, refusion for særligt dyre enkeltsager, afregningsfrister og opprioritering af juridisk sagkyndige i de sociale nævn)

1. Indledning

Lovforslaget har i perioden 8. februar til 1. marts 2012 været sendt til høring hos de myndigheder og organisationer, der er angivet i lovforslagets bemærkninger. Lovforslaget har endvidere været optaget på høringsportalen.

Der er modtaget bemærkninger fra: Danske Ældreråd, Statsforvaltningen Sjælland, Ældresagen, FOA, SAND – De hjemløses Landsorganisation, Børnesagens Fællesråd, FTF, Socialpædagogernes Landsforbund, Rådet for Socialt udsatte, Danske Handicaporganisationer (DH), Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Landsforeningen af opholdssteder, botilbud og skolebehandlingstilbud (LOS), HK Kommunal, Børnerådet, Børns vilkår, Dansk Erhverv, Advokatsamfundet, KL, Landsforeningen af VæreSteder, PTU, Dansk Blindesamfund, Dansk Socialrådgiverforening, Institut for Menneskerettigheder, Kristelig Forening til Bistand for Børn og Unge KFBU, Dansk Socialrådgiverforening, ULF Udviklingshæmmedes Landsforbund og HK/Kommunal og Danske Regioner.

Følgende hørte parter har meddelt, at de ikke har bemærkninger til forslaget: Advokatsamfundet.

Følgende myndigheder og organisationer har ikke afgivet høringssvar inden for tidsfristen: 3F - Fagligt Fælles Forbund, Akademikernes Centralorganisation, Ankestyrelsen, Blå Kors, Brugerforeningen for aktive stofmisbrugere, BUPL - Forbundet af Pædagoger og Klubfolk, Børn og Familier, Børne- og kulturchefforeningen, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Børne- og Ungdomspsykiatrisk Selskab, Dansk Sygeplejeråd, De Samvirkende Menighedsplejer, Den Danske Dommerforening, DUKH, Foreningen af Danske Døgninstitutioner, Foreningen af Socialchefer i Danmark, ForældreLANDSforeningen, Frelsens Hær, Gadejuristen, KFUK's Sociale Arbejde, KFUM's Sociale Arbejde, Kirkens Korshær, Kristelig forening for bistand for Børn og Unge, Landsforeningen af Aktive Bedsteforældre, Landsforeningen BOPAM, Landsforeningen af Kvindekrisecentre, Landsforeningen af nuværende og tidligere psykiatribrugere LAP, Landsforeningen Bedre Psykiatri, Landsforeningen for Human Narkobe-

handling, Landsforeningen for Pårørende til Stofmisbrugere, LO, Missionen blandt hjemløse, Plejefamiliernes Landsforening, Sjældne Diagnoser, Socialt Leder Forum, TABUKA, Ungdommens Vel, Ungdomsringen, Ældremobiliseringen.

I det følgende foretages en tematiseret gennemgang af de kommentarer, der fremgår af høringssvarene.

2. Generelle bemærkninger

Danske Handicaporganisationer (DH) mener, at det er en bekymrende udvikling, hvis alle love fremover skal ændres i overensstemmelse med gældende retspraksis, da det vil være utroligt omfattende. Det er DH's opfattelse, at lovforslaget alene er fremsat for at imødekomme et ønske fra KL om at få udvide adgang til at skære i de kompenserende ydelser.

Dansk Blindesamfund (DB) kan tilslutte sig de bemærkninger, der er fremsendt af Danske Handicaporganisationer og bemærker desuden, at det foreliggende lovforslag findes unødvendigt, da det alene med enkelte undtagelser tilsigter at beskrive eksisterende lov og retspraksis. Hvis målsætningen med en lovændring er at opnå besparelser på de offentlige udgifter, bør dette ifølge DB fremgå af det fremsatte forslag til regelændringer og bemærkninger til disse.

PTU bemærker, at flere af ændringsforslagene ledsages af bemærkninger om, at lovforslaget svarer til gældende ret. I så fald er lovforslaget overflødigt og bør ikke fremsættes. Hensynet til at klargøre en retlig problematik eller ønsket om at præcisere gældende ret bør ikke ske ved ny lovgivning, men ved administrativt fastsatte forskrifter.

FOA finder, at den del af lovforslaget, der handler om, at afgørelser skal træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn, og at der kan fastsættes vejledende serviceniveauer er unødvendige, da mulighederne allerede følger af gældende retstilstand og grundsætninger og blot er præcisering af gældende ret. Der er risiko for at kommunerne få et signal om, at økonomien skal prioriteres højere end den allerede bliver, og at det kan være med til at ændre på praksis i kommunerne. Udgiftsudviklingen på det specialiserede socialområde viser, at kommunerne allerede i høj grad styrer økonomien med den nuværende lovgivning. Denne del af lovforslaget bør derfor efter FOA's mening undlades.

Børnerådet påskønner de anstrengelser, der aktuelt foregår mhp. at skabe et klart retsgrundlag for indsatsen efter serviceloven, under den forudsætning at disse har til hensigt at styrke retssikkerheden og dermed vilkårene for udsatte børn og unge. De bemærker i øvrigt, at FN's Børneretskomité i sine konkluderende bemærkninger til Danmark i 2011 udtrykker dyb bekymring over den mulige negative indvirkning, som kommunalreformen i 2007 kan have fået i mindrebede kommuner. Dette kan øge uligheden i forhold til, i hvor høj grad børn fra forskellige kommuner kan nyde godt af deres rettigheder. Rådet ser på denne baggrund frem til den evaluering af reformen og det arbejde med en socialreform, som regeringen ifølge udkastet agter at igangsætte.

Ældresagen ser det som positivt, trods alt, at det understreges, at social- og integrationsministeren vil følge implementeringen af lovforslaget tæt, herunder få foretaget en praksisundersøgelse.

KL tager med tilfredshed imod lovforslaget. *KL* ser frem til udmøntningen af de resterende elementer i aftalen om kommunernes økonomi for 2012, der vedrører styrkelsen af kommunernes styringsmuligheder på det specialiserede socialområde.

Dansk Erhverv foreslår, at det aftales i forbindelse med lovens gennemførelse, at ændringen efter 2 år tages op til revision. Revisionen skal undersøge, om tilføjelsen af de økonomiske hensyn til servicelovens § 1 har haft en negativ betydning, der i væsentlig grad ligger ud over det, der forudsættes i lovforslaget og hvis ja, hvordan sådanne negative konsekvenser kan afhjælpes.

Landsforeningen af VæreSteder – LVS anbefaler, at lovændringens effekt på den kommunale sagsbehandling følges meget nøje, og at konsekvenserne af lovændringen dokumenteres med henblik på justering allerede efter det første år.

Dansk Socialrådgiverforening og HK/Kommunal opfordrer til, at der ikke direkte eller indirekte må pilles ved, at borgerne som hidtil kan få behandlet klager i ankesystemet, og at Ankestyrelsen uændret har kompetence til at gribe ind i kommuner, der ikke overholder loven. Organisationerne ønsker, at Ankestyrelsen med en systematisk rådgivning og vejledning skal hjælpe kommunerne, når de viser sig at være usikre i deres fortolkning af loven.

Kommentarer:

Som anført i lovforslaget, er formålet med lovforslaget at præcisere gældende lovgivning vedr. inddragelse af saglige økonomiske hensyn og fastsættelse af vejledende serviceniveauer, og at der i praksis er uklarhed om anvendelsen heraf i konkrete afgørelser. Præciseringen har også til formål at styrke borgernes retssikkerhed, idet det således klargøres, hvad der er gældende ret. Samtidig udmønter lovforslaget aftalen om kommunernes økonomi for 2012.

Regeringen har besluttet at styrke den indgåede aftale ved at justere den nuværende refusionsordning. Samtidig er det besluttet, at Social- og Integrationsministeriet vil følge implementeringen af lovforslaget tæt, herunder gennem en undersøgelse af kommunernes praksis, hvor Ankestyrelsen på baggrund af et antal konkrete sager fra kommunerne undersøger, hvordan kommunerne anvender og henviser til fastsatte serviceniveauer og økonomiske hensyn, når de træffer konkrete afgørelser. Undersøgelsen vil vise, om kommunernes praksis ligger inden for lovens rammer, og undersøgelsen følges op af dialogmøder mellem Ankestyrelsen og kommunerne på baggrund af undersøgelsens resultater. På denne baggrund vurderes der ikke at være yderligere grundlag for revision af loven.

Endelig skal det bemærkes, at lovforslaget ikke ændrer ved det gældende ankesystem, og Ankestyrelsen har således med lovforslaget uændret kompetence til at vejlede og at gribe ind over for afgørelser, der ikke overholder loven.

3. Bemærkninger til forslagets enkelte elementer

3.1. Inddragelse af faglige økonomiske hensyn

Danske Ældreråd bifalder ønsket om at præcisere lovens formålsbestemmelse så det sikres, at enhver kommunal afgørelse efter denne lov indledningsvist kræver en konkret og individuel vurdering af borgerens behov, og derefter en inddragen af faglige og økonomiske hensyn.

Ældresagen frygter, at en præcisering af, at afgørelser også træffes på baggrund af økonomiske hensyn, vil føre til, at det i højere grad blive økonomien, og ikke servicelovens formål, som kommunerne vil have for øje. Det bør tilføjes, at der er tale om ”saglige” økonomiske hensyn, som det fremgår af bemærkningerne. *Ældresagen* ser stadig flere og flere eksempler på, at ældre mennesker får frataget eller skåret sin hjemmehjælp pga. kommunens økonomi og uden der er sket bedring af funktionsniveauet. De frygter at se endnu flere af den slags eksempler med en præcisering som foreslået. Det er positivt, at det af bemærkningerne fremgår, at en ændring af hjælpen hos en borger altid kræver en ny konkret og individuel afgørelse, og at denne ændring skal ske inden for rammerne af lovgivningen, retspraksis mv. og for, hvornår man kan tilbagekalde en begunstigende forvaltningsakt. Derfor vil en vejledning til kommunerne om, at det kun i særlige tilfælde – og navnlig ikke af sparehensyn – at der kan ske tilbagekaldelse af en begunstigende forvaltningsakt være ønskværdigt.

SAND – De hjemløses Landsorganisation er bekymrede over at give ”grønt lys” for, at afgørelser skulle kunne træffes på baggrund af økonomiske overvejelser. *SAND* henviser til triste erfaringer med, at kommunerne mere eller mindre skjult træffer afgørelser, hvor det i virkeligheden handler om ”at værne om kommunekassen”. *SAND* finder, at afgørelser alene skal træffes på baggrund af faglige hensyn.

Børnesagens Fællesråd (BF) anbefaler kraftigt, at formålet med serviceloven forbliver uændret for at sikre hensynet til borgerne og dermed faglige indsatser, der tilgodeser den enkelte. *BF* finder ikke, at der med den foreslåede lovændring er tale om en præcisering af gældende retstilstand, men om en ligestilling af faglige og økonomiske hensyn. *BF* finder, at det i stedet bør anføres i loven, at ”afgørelser efter loven træffes på baggrund af faglige hensyn. I forbindelse med den efterfølgende udmøntning inddrages relevante økonomiske hensyn”.

FTF finder ikke, at økonomiske hensyn bør vægte tungere end faglige – endsi-ge være ligestillet. Der er tale om børn og familier med særligt vanskelige sociale vilkår, hvorfor forslaget i sin nuværende udformning bør ændres. Aktuelt opnåede besparelser kan således vise sig som en rigtig dårlig forretning, såfremt de pågældende senere i livet ikke kan opnå fx permanent arbejdsmarkedstilknytning som følge af, at den sociale indsats på et tidligere stadie ikke har været tilstrækkelig.

Socialpædagogernes Landsforbund læser de foreslåede ændringer af serviceloven både med hensyn til en præcisering af, at hjælpen tilrettelægges på bag-

grund af en konkret og individuel vurdering af den enkelte persons behov og forudsætninger og med hensyn til, at afgørelser træffes på baggrund af faglige og økonomisk hensyn alene som en præcisering af gældende lovgivning på området. Bemærkningerne til lovforslaget bekræfter, at det fortsat er den konkrete og individuelle vurdering af borgerens behov og den deraf følgende faglige vurdering af den indsats, der kan imødekomme borgerens behov, som er det bærende princip i serviceloven.

Udviklingshæmmedes Landsforbund – ULF spørger til, hvad der nærmere betegnet præcist kan forstås med betegnelse ”økonomiske hensyn”, og om det eksempelvis kan betyde, at et af deres forenings medlemmer kan risikere, at blive flyttet til en billigere kommune?

Rådet for Socialt Udsatte bemærker, at for mange socialt udsatte borgere med komplekse problemer er det vigtigt at vægte de faglige hensyn højere end de økonomiske, hvis tilbuddet skal udgøre en faktisk forskel for borgeren. Hvis de umiddelbare kortsigtede økonomiske hensyn vægtes højere end det fagligt rigtige tilbud, risikeres effekten i bedste fald at være ingen. Ved den foreslåede ændring frygter Rådet, at beslutningstagernes prioritering af de økonomiske hensyn legitimeres i endnu højere grad end det aktuelt er tilfældet. Rådet finder at der er alt for mange eksempler på, at de faglige hensyn allerede bliver sat til side til fordel for økonomiske hensyn. Rådet opfordrer på denne baggrund, at det præciseres i formålsbestemmelsen, at den fagligt rigtige og mest holdbare løsning, bør prioriteres højere end den kortsigtede billige løsning.

Danske Handicaporganisationer – DH finder, at når man fremhæver, at afgørelser skal træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn, bør man også fremhæve princippet om ”saglig forvaltning – magtfordrejning”, som det i dag er beskrevet i punkt 442 i Vejledning nr. 73 om retssikkerhed og administration på det sociale område:

”Det forvaltningsretlige princip om saglighed i forvaltningen - magtfordrejningslæren – indebærer, at offentlige myndigheder ikke må forfølge usaglige eller uvedkommende hensyn. Der må heller ikke forfølges ulovlige formål. Der kan fx være tale om at forfølge et ulovligt formål, hvis en kommune af hensyn til kommunens økonomi ikke bevilger en skønsmæssig ydelser, fx hjælp efter aktivloven til enkeltudgifter eller sygebehandling. Hensynet til kommunens økonomi er i en sådan situation ikke et lovligt hensyn....”

Foreningen af Statsforvaltningsjurister finder, at lovfæstelsen allerede er gældende ret og vurderes at være hensigtsmæssig.

LOS – Landsforeningen af opholdssteder, botilbud og skolebehandlingstilbud er enig i, at kommunerne kan inddrage økonomiske hensyn i udmøntningen af den faglige indsats, men er uenig i, at den gældende retstilstand er, at de faglige og økonomiske hensyn er ligestillede i vurderingen af, hvilken indsats der bør iværksættes over for den enkelte. LOS finder, at gældende retstilstand er, at der først ses på, hvilken faglig indsats der er nødvendig og dernæst, når den besluttede faglige indsats konkret skal udmøntes, inddrages de økonomiske hensyn. Dermed er der tale om en ændring og ikke en præcisering af gældende uskrev-

ne retsgrundsætninger. LOS finder, at retstilstanden fremover også bør være, at en borgers behov skal vurderes ud fra en faglig vurdering af, hvad den enkelte borger har brug for. Først i udmøntningen af indsatsen inddrages de økonomiske hensyn, hvilket bør præciseres i lovteksten. LOS finder endvidere, at det er problematisk, at det i bemærkningerne er anført, at hvis kommunen skal vælge mellem to tilbud, som er lige egnede til at opfylde borgerens behov, bør den vælge det billigste, da det kan give anledning til forskellig fortolkning af, hvad der skal forstås ved ”tilbud”. Det bør derfor uddybes, hvornår noget er den samme slags tilbud, ligesom det bør fremgå af loven, hvem der har bevisbyrden for, at der er tale om ligestillede tilbud.

Landsforeningen af VæreSteder – LVS finder, at i forhold til den ændrede formulering af, at afgørelser træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn, glæder LVS sig over, at lovgivningen nu tilpasses virkeligheden, så begrundelser for afgørelser i fremtiden får mulighed for at fremstå mere reelle. Samtidig frygter LVS, at kommunernes (re)visitationspraksis vil tillægge ændringen større vægt end intentionen, og større end de sociale udsatte kan bære.

Dansk Erhverv finder, at økonomiske hensyn naturligvis altid har været en del af de bagvedliggende hensyn, når kommuner har truffet afgørelser efter serviceloven. Betydningen af, at hensynet nu fremhæves specifikt, betyder imidlertid, at økonomiske hensyn i langt videre omfang vil være en del af den samlede vurdering af afgørelsen, og derfor tillige af borgerens muligheder for at forstå afgørelsen og vurdere mulighederne for eventuelt at påklage den. De anbefaler på den baggrund, at det indskræpes, at såfremt økonomiske hensyn indgår som en central del af beslutningsgrundlaget for en afgørelse, så skal det af afgørelsen kunne læses, hvordan vægningen mellem de pædagogiske og de økonomiske hensyn er gennemført. Først når det er klart, vil den berørte borger være i stand til at vurdere afgørelsen.

Et flertal af Børnerådet er skeptisk indstillet over for forslaget om inddragelsen af faglige og økonomiske hensyn. Med Barnets Reform blev lovfæstet et resultatprincip, der sikrer de løsninger, som er bedst egnede til at tilgodese barnets problemer og behov. Forslaget er derfor som udgangspunkt unødvendigt, da kommunerne i forvejen har mulighed for at vægte økonomiske hensyn, *efter* at den faglige vurdering er foretaget. De faglige og økonomiske hensyn må ikke fremstå eller fortolkes som ligestillede, hvilket bør afspejles både i forarbejderne og i lovteksten.

Et mindretal af Børnerådets medlemmer finder det legitimt, at man i kommunerne træffer afgørelser ud fra en samlet faglig, økonomisk og effektmæssig vurdering. Den eksisterende praksis på området, der bl.a. har betydet, at der anvendes flere og flere midler på det specialiserede børneområde, må konfronteres med den aktuelle økonomiske virkelighed i kommunerne, og dette bør ske på baggrund af en øget bevidsthed og diskussion om alternative strategier og effekt- og resultatfokusering. Derved flyttes fokus fra kompensation til selve formålet med foranstaltningen.

PTU finder, at en præcisering af kravet om, at der altid skal foretages en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag er en nyttig forvaltningsretlig indgangsbøn i den givne sammenhæng, men at det udmærket kan stå i bemærkningerne til lovforslaget og eventuelt gentages i en vejledende bekendtgørelse. Henset til, at kommunernes skøn allerede i dag tillægges en meget bred margin i de sociale nævns og Ankestyrelsens praksis, finder PTU det betænkeligt og direkte overflødigt at udvide kommunernes beskyttelse mod ændring af deres afgørelser.

Institut for Menneskerettigheder anfører, at forslaget til ændringen af service-lovens § 1, stk. 3, kan læses således, at kommunerne i større omfang end efter nugældende ret gives mulighed for at tage økonomiske hensyn, fx at en borger med handicap ikke længere har et retskrav på hjælp efter loven, selv om borgeren opfylder betingelserne efter loven, fordi der også skal tages økonomiske hensyn. De foreslår, at lovforslagets klare bemærkninger om, at der først skal foretages en konkret og individuel vurdering af borgerens behov, og først derefter inddrages faglige og økonomiske hensyn afspejles klarere i lovteksten fx ved, at det fremgår, at den faglige og økonomiske vurdering skal være sekundær i forhold til den konkrete og individuelle vurdering af borgerens behov, og som en vurdering, der har sammenhæng med tilrettelæggelsen og udmålingen af hjælp efter loven.

Dansk Socialrådgiverforening og HK/Kommunal finder det svært at finde begrundelser vedr. inddragelse af økonomiske hensyn. Lovforslaget giver ikke større klarhed, men vil derimod kunne medføre uklarhed ude i kommunerne, fordi dets budskab er tvetydigt. På den ene side slås det fast, at der alene er tale om præciseringer, som ikke ændrer ved gældende retstilstand. På den anden side sender forslaget et signal til kommunerne om, at de kan arbejde videre med at inddrage økonomiske hensyn.

Kristelig Forening til Bistand for Børn og Unge – KFBU er enige i, at kommunerne selvfølgelig skal tage økonomiske hensyn, når først faglige konkrete individuelle hensyn er taget. Det er derfor deres vurdering, at den faglige vurdering altid skal være tungest vejende og dernæst skal komme det økonomiske hensyn. Ved at indskrive de faglige og økonomiske vurderinger som foreslået, og i udgangspunktet at sidestille disse hensyn, kan der være en risiko for, at den mest forsvarlige løsning ikke bliver den løsning, der tilbydes den enkelte borger.

Danske Regioner (DR) finder, at det er naturligt, at man ønsker at få faglighed og økonomi til at gå op i en højere enhed, når kommunerne skal træffe afgørelser. Har man flere tilbud, der vurderes som lige gode for borgere, bør man naturligvis vælge det billigste. Det er vigtigt at sikre en generel udvikling, hvor man holder sig de langsigtede økonomiske hensyn for øje. I visitationen bør der således være fokus på, at borgerens behov matches rent fagligt, så en hurtig og fyldestgørende rehabilitering bliver muligt. DR har i en række rapporter påvist en række udfordringer på dette område i forhold til borgere med hjerneskade, borgere med kommunikationshandicap og for borgere med behov for enkeltmandstilbud.

Kommentarer:

Med forslaget er der alene tilsigtet en præcisering af gældende ret af, at hjælpen tilrettelægges på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkelte persons behov og forudsætninger, og at afgørelser træffes på baggrund af faglige og økonomisk hensyn. Som det fremgår af bemærkningerne, kan kommunen fortsat ikke undlade at iværksætte hjælp, som borgerne efter en konkret og individuel vurdering har behov for, med henvisning til økonomiske hensyn. Der tilsigtes således ikke ændringer af, hvordan processerne omkring afgørelsesgrundlaget foregår, ligesom der ikke med lovforslaget tilsigtes nogen ændring af, i hvilken rækkefølge faglige og økonomiske hensyn inddrages eller af den indbyrdes vægtning af disse hensyn. Lovforslaget vil således ikke give kommunerne ændrede muligheder for at flytte borgere, som forespurgt af Udviklingshæmmedes Landsforbund ULF.

Det bemærkes endvidere, at lovforslaget vil blive fulgt op med en ændring af vejledningen til lov om social service. I vejledningen vil fx magtfordrejningslæren, som foreslået af DH, kunne blive yderligere uddybet end det allerede anførte i bemærkningerne til lovforslaget herom.

Dansk Erhverv foreslår, at det af afgørelsen fremgår, at såfremt økonomiske hensyn indgår som en central del af beslutningsgrundlaget for en afgørelse, så skal det af afgørelsen kunne læses, hvordan vægtningen mellem de pædagogiske og de økonomiske hensyn er gennemført. På baggrund heraf indføres en bemærkning i de specielle bemærkninger om, at i forbindelse med inddragelse af faglige og økonomiske hensyn skal kommunen, i overensstemmelse med god forvaltningsskik, beskrive i afgørelsen, hvilke centrale elementer der indgår i beslutningsgrundlaget for afgørelsen

3.2. Serviceniveauer inden for lovens rammer

SAND – De hjemløses Landsorganisation ser med stor bekymring på, at man nu vil legitimere brugen af lokalpolitiske serviceniveauer. Hjemløses problemer er oftest meget komplekse, og det vil være til stor skade for løsningen af disse problemer, at man ensretter eller standardiserer hjælp og løsningsmuligheder. Den vellykkede sagsbehandling fordrer en individuel løsning, hvor mange forskellige aktører inddrages.

Børnesagens Fællesråd kan ikke anbefale, at vejledende serviceniveauer skrives ind i serviceloven, da det kan skabe usikkerhed om kommunalbestyrelsens forpligtelse til at opfylde gældende lov over for den enkelte person. Det vil kunne fremme risikoen for større forskelle i kommunernes tilbud om støtte til særligt udsatte borgere, og støtter på den baggrund ikke det fremlagte lovforslag.

Socialpædagogernes Landsforbund læser de foreslåede ændringer af serviceloven både med hensyn til, at kommunen efter lovens rammer kan træffe beslutning om at fastsætte vejledende serviceniveauer for den lokale udmøntning af hjælpen efter loven alene som en præcisering af gældende lovgivning på området. Bemærkningerne til lovforslaget bekræfter, at det fortsat er den konkrete og individuelle vurdering af borgerens behov og den deraf følgende faglige

vurdering af den indsats, der kan imødekomme borgerens behov, som er det bærende princip i serviceloven.

Statsforvaltningen Sjælland finder, at de sociale nævn hele tiden har været opmærksomme på, at individuelt begrundede afgørelser truffet med udgangspunkt i fastlagte serviceniveauer skal respekteres. Kommunerne skal imidlertid selv medvirke til at sikre balance mellem serviceniveauer og økonomi ved i højere grad at udnytte mulighederne for at udfylde rammerne i fx serviceloven. Ved at udnytte det bedre sikres større gennemsigtighed i kommunernes afgørelser og dermed øges retssikkerheden for borgeren, ligesom forvaltningsgrundlaget står klart for såvel forvaltning som de sociale nævn.

Rådet for Socialt Udsatte finder, at lokalpolitisk fastsatte serviceniveauer risikerer at blive til standardiserede servicepakker, hvormed individuelle hensyn risikerer at blive nedprioriteret. Socialt udsatte grupper med komplekse problemer har ofte vanskeligt ved at profitere af standardiserede løsninger, men har i højere grad behov for, at der bliver taget udgangspunkt i konkrete og individuelle hensyn. Serviceniveauer risikerer i praksis at komme til at virke som maksimumstandarder for ydelser, når sagsbehandlerne kommer til at opfatte serviceniveauet som et skuffecirkulære i en travl arbejdsdag. Rådet opfordrer bl.a. på denne baggrund til, at der i lovteksten tilføjes en sætning om den vigtige afvejning mellem serviceniveauer og den konkrete individuelle vurdering.

Danske Handicaporganisationer – DH's erfaring med kommunale serviceniveauer er, at de har en tendens til at medføre en praksis og administration af serviceloven, der sætter skøn under regel, dvs. at praksis dermed ikke baserer sig på den konkrete, individuelle vurdering. DH mener, at det store fokus på serviceniveauer i lovens bemærkninger vil fremme denne tendens, og er bekymrede for, at det vil skabe endnu flere ufleksible pakked løsninger. Hvis lovforslaget vedtages, finder DH det nødvendigt, at der etableres et system til kvalitetskontrol med anvendelsen af de kommunale serviceniveauer med henblik på at gribe ind over for ulovlige formuleringer og ulovlige anvendelser. DH anbefaler, at det bliver en del af Statsforvaltningens tilsyn med kommunerne.

Foreningen af Statsforvaltningsjurister finder, at lovfæstelsen af allerede gældende ret vedrørende generelle vejledende serviceniveauer og økonomiske hensyn vurderes at være hensigtsmæssig.

LOS – Landsforeningen af opholdssteder, botilbud og skolebehandlingstilbud finder, at det bør præciseres, at hjemlen for kommunerne til at fastlægge lokale serviceniveauer alene omfatter rettet til at fastsætte det i forhold til egne borgere og egne tilbud, og dermed ikke i forhold til private botilbud og opholdssteder, der er beliggende i kommunen.

Et flertal i Børnerådet finder, at da der alene er tale om en præcisering af gældende ret, og da kommunalbestyrelsen er bundet af gældende ret, at denne del af lovforslaget ikke bør ikke bør indarbejdes i lovteksten.

Et mindretal i Børnerådet finder, at det skal være legitimt for kommunerne at drøfte serviceniveau og alternative strategier på det specialiserede område, og tilslutter sig derfor forslaget.

Børns Vilkår har ingen kommentarer til forslaget til lovtekst, men mangler et par uddybninger i bemærkningerne til lovforslaget, herunder en konkretisering af, hvilke typer af vejledende serviceniveauer, der kan fastsættes og et par eksempler på det, som ikke vil være foreneligt med lovforslaget. Det bør tydeliggøres, at generelle principper ikke må anlægges på en måde, der rummer automatiske begrænsninger i det tilbud, der gives til det enkelte barn. Det bør også i bemærkningerne understreges, at et lokalt serviceniveau bør indeholde en bred vifte af behandlingsmuligheder.

PTU bemærker med nogen tilfredshed, at det i lovteksten fremhæves, at fastlæggelse af serviceniveauer skal ligge ”inden for lovens rammer” som en understregning af, at loven altid står over kommunens budget og økonomi. Det svækkes imidlertid ved, at den sociale lovgivning ikke er særlig klar og præcis, hvilket – sammen med det skøn kommunerne har ret til at udøve – svækker de grænser, som gældende ret har fastsat.

Dansk Socialrådgiverforening og HK/Kommunal finder det svært at finde begrundelser for bestemmelserne i lovforslaget, der skal præcisere forholdene vedr. kommunale serviceniveauer. Lovforslaget giver ikke større klarhed, men vil derimod kunne medføre uklarhed ude i kommunerne, fordi dets budskab er tvetydigt.

Kristelig Forening til Bistand for Børn og Unge – KFBU finder at det er vigtigt at det stadigt præciseres, at en ændring i et politisk vedtaget serviceniveau ikke kan ændre i hjælpen til den enkelte borger uden en ny konkret individuel afgørelse.

Danske Regioner (DR) finder, at lovforslaget vil betyde en større gennemsigtighed for borgeren i forhold til, hvad han og hun har ret til. DR finder dog grundlæggende, at indsatsen over for borgere med handicap eller sociale problemer bør være relativt ens på tværs af kommunegrænser. Derfor bør man på socialområdet, ligesom på sundhedsområdet, tænke i specialeplanlægning, så der kan sikres fagligt og økonomisk bæredygtige enheder fordelt på steder over landet.

Kommentarer:

Med forslaget om, at kommunen inden for lovens rammer kan træffe beslutning om at fastsætte vejledende serviceniveauer for den lokale udmøntning af hjælpen efter loven er der alene tale om en præcisering af gældende lovgivning på området. Der vil altid skulle tages udgangspunkt i en konkret og individuel vurdering af borgerens behov, og som det fremgår af de almindelige bemærkninger, kan der ikke på forhånd udelukkes en bestemt type foranstaltning eller gives en fast økonomisk ramme for en given foranstaltning.

Det kan oplyses, at der i den efterfølgende ændrede vejledning til serviceloven vil blive givet eksempler på typer af vejledende serviceniveauer, der lovligt kan fastsættes.

Endvidere skal bemærkes, at det af de almindelige bemærkninger allerede fremgår, at en ændring i et politisk vedtaget serviceniveauer ikke kan medføre ændringer i hjælpen til den enkelte borger uden en ny konkret individuel afgørelse inden for rammerne af reglerne om tilbagekaldelse af begunstigende forvaltningsakter.

Endelig skal det til Danske Regioner bekymring for specialeplanlægningen på tværs af socialområdet bemærkes, at specialeplanlægning indgår i forbindelse med indgåelse af rammeaftalerne.

3.3. Frister for fremsættelse af betalingskrav

Der er positive tilkendegivelser til denne del af lovforslaget fra *Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Dansk Socialrådgiverforening og HK/Kommunal*.

Danske Regioner (DR) er positivt indstillet over for indførelse af en tidsgrænse for udsendelse af regninger mellem regioner og kommuner. Tidsfristen vil dog i nogle tilfælde være for kort, fordi processen med at finde den rette modtager af regningen eller få denne til at acceptere og betale kan være meget langstrakt. DR anmoder derfor om, at der laves en overgangsperiode og desuden tilføjes en mulighed for undtagelse fra loven.

Kommentarer:

Det fremgår af lovforslagets § 4, at forslaget om frister for fremsendelse af betalingskrav alene gælder for betalinger for hjælp, der er ydet efter lovens ikrafttræden. Det bemærkes endvidere, at det er svært umiddelbart at se, hvor der kan laves undtagelser fra loven.

3.4. Justering af refusionsordningen i særligt dyre enkeltsager på området for udsatte børn og unge, herunder gunstigere refusion på anbringelsessager, når der er store søskendeflokke.

FOA finder, at der med forslaget er tale om et lille skridt i den rigtige retning. Der er imidlertid behov for nogle helt grundlæggende ændringer i finansieringen på det specialiserede socialområde. Den nuværende finansieringsordning gør kommunerne alt for skrøbelige og lægger op til, at der ”spekuleres” i priserne mellem kommunerne, hvilket gør borgere med særlige behov for hjælp og støtte til taberne. Der er bl.a. brug for en langt højere grad af fælles finansiering. FOA ser frem til regeringens kommende ændringer af finansieringen på det specialiserede socialområde.

Børnesagens Fællesråd er enige i forslaget, således at den enkelte kommunes økonomi ikke belastes i for høj grad og således, at kommunerne ikke undlader at iværksætte foranstaltninger af økonomiske hensyn. Foreningen anbefaler, at

lovforslaget ændres til at omfatte refusion allerede ved det 3. barn i samme søskendeflok.

Socialpædagogernes Landsforbund mener, der er behov for en finansieringsmodel for det specialiserede sociale område, som er baseret på en langt større grad af fælles finansiering. Lovforslaget er i den henseende et skridt i den rette retning, og de tilslutter sig ændringen. Ændringen vil dog ikke have den store betydning for kommunernes muligheder med hensyn til at bære de store enkeltudgifter, der ofte vil være for borgere med behov for særlig støtte. De foreslåede ændringer vil således ikke rette op på den meget u hensigtsmæssige finansieringsreform, der blev indført med kommunalreformen, som medfører en incitamentsstruktur, der rammer de svageste borgere i vores samfund. De ser således fortsat frem til den af regeringen varslede ændring af finansieringen af det specialiserede sociale område.

Rådet for Socialt Udsatte bemærker, at de mere gunstige refusionsordninger også bør gælde sociale foranstaltninger for borgere i alle aldre og ikke kun for børn og unge efter servicelovens kap. 11 og 12. Det må antages, at der bag ændringsforslaget ligger et ønske om at fremme kommunernes vægt på den faglige rigtige løsning, frem for hensynet til kommunens økonomi. De pointerer, at det også for socialt udsatte voksne gør sig gældende, at kommunerne i for høj grad skeler til økonomien, når der visiteres til tilbud for udsatte borgere med komplekse behov.

Danske Handicaporganisationer – DH anbefaler, at ordningen omfatter alle dyre sager i kommunerne, og ikke kun sager vedrørende de dyre anbringelser af udsatte børn og unge, idet de samme beskyttelse hensyn om at skærme kommunens økonomi ift. dyre enkeltsager er nøjagtig den samme i forhold til handicapområdet – uanset alder.

LOS – Landsforeningen af opholdssteder, botilbud og skolebehandlingstilbud finder det positivt, at der sker en justering af refusionsordningen. Det ville dog være positivt, hvis grænsen allerede bliver sat ved det 3. barn for at sikre, at ingen kommuner afholder sig fra at give den rette hjælp ud fra ikke lovlige økonomiske overvejelser, fordi kommunen finder den økonomiske udgift uoverstigelig stor.

Dansk Erhverv støtter principielt ændringen af grænserne for refusion i forbindelse med etablering af meget omkostningstunge børnesager.

KL finder det positivt, at refusionen øges i de angivne sager.

Børnerådet tilslutter sig forslaget. Det er imidlertid problematisk, at både den eksisterende og den foreslåede ordning kan inspirere til økonomisk tænkning fra både kommuners og leverandørers side. Kommunerne kan have interesse i at prioritere sager, der ligger over refusionsgrænser, og nedprioritere sager, der ligger under grænsen. Leverandører kan have interesse i at fastsætte priser efter refusionsgrænsen. Rådet foreslår på den baggrund, at refusionen skal følge udgifterne og stige proportionalt fra et givet beløb, således at der er incitament

for kommunen til at iværksætte den rette, dvs. formålstjenlige og mindst indgribende, foranstaltning til den rette pris.

Børns Vilkår finder, at forslaget er et skridt i den rigtige retning, men at den øgede refusion efter forslaget giver en så begrænset gevinst, at det næppe vil afholde kommunerne fra at tænke i usaglige økonomiske hensyn, hvis de allerede gør det i dag. De anbefaler, at refusionsordningen forhøjes, at kommunerne gennemsnitligt set får 12-15 % mere i refusion fra den fælles kommunale udligningsordning end i dag. De anbefaler samtidig, at refusionen allerede sættes ind ved anbringelse af det 3. barn, hvilket også kan være en stor økonomisk belastning, der i dag skaber incitament til usaglige økonomiske overvejelser i den kommunale forvaltning.

PTU tilslutter sig forslaget om at indføre solidarisk kommunal hæftelse for de allerdyreste enkeltløsninger uden at ville kommentere, hvilke beløbsgrænser og refusionsprocenter, der bør anvendes. Modellen forekommer egnet til at gælde alle områder inden for det specialiserede socialområde.

Dansk Socialrådgiverforening og HK/Kommunal ønsker i høj grad en ændring af finansieringsreglerne og kan tilslutte sig den foreslåede ordning.

Den vidtgående kommunale finansiering, der blev indført med kommunalreformen, er alt for belastende for de kommuner, som huser borgere, som har brug for en meget omfattende social indsats. Det kan i nogle kommuner medføre kritisable afgørelser med ingen, tøvende eller utilstrækkelig hjælp, fordi det kan spare kommunerne for meget store udgifter. Forslaget er imidlertid ikke vidtgående nok. Man bør som minimum gå tilbage til de refusionsgrænser, der var gældende i 2007 ved kommunalreformens indførelse. Man kunne også overveje at gøre hele finansieringen af dette område til et fælles anliggende ved at etablere en særlig ”kasse”, hvor alle kommuner trækker betalingen fra. Ændringen bør udvides til at omfatte andre sager efter serviceloven, herunder de dyre handicapsager. Der er ingen faglige begrundelser for at undtage dem.

Kristelig Forening til Bistand for Børn og Unge – KFBU bifalder, at der i de særligt dyre enkeltsager ydes en bedre kompensation end tidligere, idet de ser det som en sikring af, at anbringelser ikke udelades på grund af økonomiske hensyn. Det bør overvejes, om ordningen ikke skal gælde allerede fra det 3. barn.

Danske Regioner er positivt indstillet over for refusionsordningen for særligt dyre enkeltsager, da det vil sikre bedre økonomiske styringsmuligheder.

Kommentarer:

Med forslaget om, at refusionsordningen træder i funktion, når én kommune anbringer børn fra en husstand og det samlede antal anbragte børn fra husstanden udgør fire eller flere børn, sikres der en fornuftig balance mellem princippet om i mindst muligt omfang at påvirke kommunernes valg af konkrete indsatser med økonomiske incitament, og samtidig tage hensyn til den relativt store økonomiske belastning, som anbringelse af et større antal børn kan medføre. Det er således ikke hensigten med dette lovforslag at ændre de overordne-

de hensyn og formål med den centrale refusionsordning, hvor kommunerne som udgangspunkt finansierer og prioriterer den sociale indsats, samtidig med at deres budgetsikkerhed sikres via refusion i særligt dyre enkeltsager. De foreslåede justeringer ændrer således heller ikke på, at kommunerne i alle tilfælde har incitament til at vælge den bedste og billigste løsning, da de selv finansierer en andel af de udgifter, der ligger over refusionsgrænserne.

3.5 Styrkelse af den juridiske ekspertise i de sociale nævn.

Socialpædagogernes Landsforbund ser positivt på forslaget om, at de sociale nævn tilføjes et ekstra medlem via en jurist ansat i Ankestyrelsen. Det samme gør *SAND - De hjemløses Landsorganisation*.

Også *Børnesagens Fællesråd* finder forslaget om at styrke den juridiske bistand i de sociale nævn positivt. *Børnesagens Fællesråd* finder, at det vil skærpe retssikkerheden for borgerne – herunder de udsatte og sårbare børn og unge. *Børnesagens Fællesråd* anbefaler lovændringen.

Ældre Sagen hilser det velkomment, at der stilles forslag om at styrke ekspertisen i de sociale nævn, og peger bl.a. på, at det er *Ældre Sagens* indtryk, at klagesagerne indeholder flere juridiske problemstillinger.

FTF støtter forslaget, under henvisning til, at det forventeligt vil højne retssikkerheden og afgørelseskvaliteten. Det støttes herudover, at de juridisk sagkyndige rekrutteres fra Ankestyrelsen, idet det antageligvis vil være fremmende for ensartetheden i afgørelserne.

Danske Handicaporganisationer - DH ser gerne, at klagesystemet styrkes. Dog mener *DH* ikke, at klagesystemet styrkes ved, at der tilføjes en ekstra juridisk sagkyndig til at deltage i selve nævnmøderne, idet det anføres, at nævnmøderne kun behandler ca. 35 % af sagerne. *DH* foreslår, at pengene i stedet bruges til at styrke nævnenes rådgivende funktion over for kommunerne eller til at ansætte medarbejdere i Ankestyrelsen med henblik på at sikre ensartethed på tværs af regioner. *DH* mener endvidere, at den foreslåede lovændring kan være med til at undergrave lægmandsfunktionen, idet det anføres, at borgerens stemme bliver svagere at høre.

Dansk Blindesamfund ser positivt på styrkelse af den juridiske kompetence i de sociale nævn med henblik på at sikre, at alle trufne afgørelser hviler på solide forvaltningsretlige og socialretlige grundprincipper, der sikrer den størst mulige jævnbyrdighed mellem kommune og borger og den bedste beskyttelse af borgerens rettigheder. *Dansk Blindesamfund* har imidlertid en række bemærkninger til den foreslåede ordning og kan på den baggrund ikke anbefale vedtagelsen af forslaget men foreslår i stedet en kapacitetsudvidelse i de sociale nævns sekretariater. *Dansk Blindesamfund* finder videre, at der er tale om en svækkelse af det læge element i nævnene, der anføres at blive ”fuldstændig majoriseret”.

Foreningen er endvidere bekymret for, at den foreslåede ordning kan føre til en mere restriktiv praksis med hensyn til optagelse af principalsager i Ankestyrelsen, og mener, at der under alle omstændigheder, hvis lovforslaget vedtages, vil være behov for i højere grad end hvad i dag er tilfældet, at offentliggøre afgørelser fra de sociale nævn. Endelig anfører *Dansk Blindesamfund*, at de juridisk

sagkyndige medlemmer de facto vil være underlagt instruktionsbeføjelser fra chefen for Ankestyrelsen som følge af deres ansættelsesforhold i Ankestyrelsen.

Statsforvaltningerne kan fuldt ud tilslutte sig ønsket om at tilgodese borgernes retssikkerhed i form af korrekte afgørelser. Det er på den baggrund statsforvaltningernes vurdering, at såfremt der ønskes en styrkelse af borgernes retssikkerhed i form af korrekte afgørelser, der sikrer at borgerne får netop den hjælp, de har ret til, bør de tilgængelige ressourcer hertil målrettes kommunernes sagsbehandling og kompetenceudvikling. Det er statsforvaltningernes vurdering, at hvis ministeriet er af den opfattelse, at kvaliteten og ensartetheden i ankesystemet skal styrkes, så vil dette mere hensigtsmæssigt kunne opnås ved at udbygge de generelle faglige drøftelser og opdateringer blandt medlemmerne af de sociale nævn, f.eks. i form af generelle temamøder og praksisgennemgange. Det er endvidere statsforvaltningernes opfattelse, at såfremt ønsket om at udvide de sociale nævn med et ekstra juridisk medlem fastholdes, vil dette mere hensigtsmæssigt kunne klares ved at udpege medlemmer blandt andre af statsforvaltningernes juridiske medarbejdere end fra Ankestyrelsen. Statsforvaltningerne anfører endelig, at det i lovforslaget bør præciseres, hvilke sager – tidsmæssigt bestemt – der skal forelægges det udvidede nævn, herunder hvorledes der skal forholdes ved genoptagelse af sager, der har været nævnsbehandlet før ikrafttrædelsen.

Foreningen af Statsforvaltningsjurister finder, at den juridiske sagkyndighed allerede er repræsenteret i nævnsekretariatene, der udarbejder indstillingerne til de sociale nævn, og i kraft af nævnsformændenes ledelse af nævnsmøderne.

Kristelig Forening til Bistand for Børn og Unge bifalder en styrkelse af den juridiske bistand i de sociale nævn, så længe styrkelsen ikke sker på bekostning af lægmændene.

Danske Ældreråd er enig i, at nævnsafgørelserne i fuldt omfang skal have samme juridiske værdi og retssikkerhed for borgerne som en domstolsafgørelse ville have. Danske Ældreråd finder ligeledes, at domstolsafgørelser skal træffes på baggrund af såvel juridiske som lægmands hensyn og overvejelser. Danske Ældreråd beder på den baggrund ministeren om at udvide de sociale nævn med endnu et medlem, der udpeges af Social- og Integrationsministeren efter indstilling fra Danske Ældreråd. Danske Ældreråd anser det endvidere for væsentligt at øge retssikkerheden gennem nedbringelse af sagsbehandlingstiden i de sociale nævn, men finder det usikkert om formålet opnås med ministerens lovforslag. Også *SAND* peger på sagsbehandlingstiden i de sociale nævn.

Danske Regioner (DR) hilser en styrkelse af de sociale nævn velkommen. De forudser en retssikkerhedsmæssig udfordring i, at der i det sociale nævn skal være et medlem, der samtidig er ansat i Ankestyrelsen, da det dermed bliver umuligt at opretholde et to-instans administrativt klagesystem.

Kommentarer:

Lovforslaget er et blandt flere initiativer, der har til formål at øge den juridiske kvalitet i kommunernes og de sociale nævns afgørelser på det sociale område. Der er allerede iværksat formidlingsprojekter i Ankestyrelsen og i de sociale

nævn med henblik på målrettet og systematisk formidling og vejledning med udgangspunkt i praksisundersøgelser. Målet er at opkvalificere sagsbehandlingen i kommunerne og understøtte, at kommunerne og nævnene træffer korrekte afgørelser.

Med lovforslaget er der afsat midler til at opgradere den juridiske ekspertise i nævnsbehandlingen i de sociale nævn og ikke til sekretariatsbehandling.

Styrkelse af den juridiske ekspertise i nævnene foreslås, som det fremgår af lovforslaget, af hensyn til borgernes retssikkerhed. En opprioritering af juridisk sagkyndige med et juridisk nævnsmedlem fra Ankestyrelsen vil endvidere kunne være med til at sikre mere ensartede juridiske vurderinger nævnene imellem.

Det læge element vil imidlertid fortsat have stor betydning for afgørelser der træffes på møder i de sociale nævn:

Afgørelser i nævnene træffes således efter loven ved stemmeflerhed. Kun i tilfælde af stemmelighed mellem de fire nævnsmedlemmer vil formandens stemme efter lovforslaget blive afgørende. Det vil gælde i alle tilfælde af stemmelighed. Kun i tilfælde, hvor der er stemmelighed mellem på den ene side de to læge medlemmer og på den anden side formanden og den juridisk sagkyndige, og hvor man ikke ved en drøftelse i nævnet kan nå til enighed, vil de læge medlemmers vurdering af borgerens rettigheder efter lovgivningen, vil formandens stemme blive afgørende. En begrundelse for et særstandpunkt kan i den forbindelse anføres i afgørelsen, jf. retssikkerhedsbekendtgørelsens § 19.

Det vil som hidtil bero på en konkret vurdering, om Ankestyrelsen finder grundlag for at tage en klage op til behandling, fordi styrelsen finder at sagen har principiel eller generel betydning.

At flere afgørelser, herunder afgørelser fra de sociale nævn, offentliggøres, giver ikke nødvendigvis en bedre vejledning for borgere og kommuner om gældende ret. Det er væsentligt at sikre, at rækkevidden for andre sager af offentliggjorte afgørelser ikke misforstås, og det er derfor vigtigt, at offentliggørelsen sker som led i en målrettet formidlingsindsats.

Ankestyrelsen arbejder netop i øjeblikket på at forbedre principafgørelserne vejledningsværdi Ankestyrelsen vil fremover give mere vejledning om den enkelte Principafgørelses rækkevidde og betydning set i en større sammenhæng.

På den baggrund ses der ikke grundlag for at tage initiativ til offentliggørelse af et større antal afgørelser fra de sociale nævn.

Det følger af retssikkerhedslovens § 68, at de sociale nævn er uafhængige af instruktioner vedrørende afgørelsen af den enkelte sag. Ankestyrelsens styrelseschef ses ikke at have grundlag for at udøve indflydelse på de pågældende medlemmers juridiske stillingtagen til afgørelsen af konkrete nævnssager.

For at undgå tvivl om de juridisk sagkyndige nævnsmedlemmers uafhængighed af Ankestyrelsens instruktionsbeføjelser ved afgørelser af konkrete nævnsager, er det imidlertid i lovforslaget efter høringen foreslået fastsat udtrykkeligt i den foreslåede § 45, stk. 3, i retssikkerhedslovens § 45, at de udpegede juridisk sagkyndige medlemmer ikke er undergivet instruktionsbeføjelser fra Ankestyrelsen ved afgørelsen af sager i de sociale nævn.

Udgifterne ved opprioriteringen af de juridisk sagkyndige medlemmer i de sociale nævn vil blive afholdt af Ankestyrelsen. Udgifterne til opprioriteringen af de juridisk sagkyndige i de sociale nævn er beregnet til 1,9 mio. kr. årligt, idet der dog i 2012 kun forventes virkning i årets sidste fire måneder, således at udgiften bliver på ca. 0,6 mio. kr. i 2012.

Det fremgår af den foreslåede overgangsbestemmelse, at ændringen har virkning for alle afgørelser, der træffes af de sociale nævn efter lovens ikrafttræden.

Hensigten er, at reglen skal gælde alle sager, der behandles på nævnsmøde efter lovens ikrafttræden. På baggrund af høringssvaret er dette præciseret i bemærkningerne til lovforslagets § 4.

Lovforslaget udmønter aftalen om kommunernes økonomi om opprioritering af juridisk sagkyndige i de sociale nævn.

Aftalen giver ikke anledning til i andre henseender at ændre på de sociale nævns sammensætning, herunder til at udvide nævnene med repræsentanter fra Ældreråd, Socialt Udsatte eller persongruppe på andre områder, hvor nævnene træffer afgørelser.

Social- og integrationsministeren finder ikke grundlag for at foreslå sådanne ændringer i forbindelse med lovforslaget.